

INTERVIEW JOS (29) KREEG ACUTE LEUKEMIE, MAAR DE TOMORROWLAND-DROOM MET ZIJN DJ-MAAT STAN (27)

‘Dit gaat níet mijn dood worden’

Jos van Sleeuwen (29) en Stan Vogels (27) dromen van Tomorrowland. Van grote festivals in binnen- en buitenland. Maar het verhaal van het house-duo Don't Listen gaat over meer dan muziek. Het gaat over twee vrienden die midden in die droom stonden, totdat het leven onverwacht een andere afslag nam.

Lemmia Laaroussi
Volkel/Schaijk/ Boekel

Aan de eettafel in Volkel vertellen ze samen hun verhaal. Buiten regent het. Terwijl de fotograaf foto's maakt, gaat de vier maanden oude dochter van Stan nieuwsgierig van arm naar arm en zorgt voor een vrolijke onderbreking. Het voelt als een gewone ochtend. Maar sinds afgelopen januari is niets meer gewoon.

Jos is weer thuis. Zijn haar groeit weer aan, een teken dat zijn lichaam herstellend is van de intensieve stamceltransplantatie die hij in juni onderging, nadat hij in januari vreselijk nieuws had gekregen. Hij heeft lymfatische leukemie, een agressieve vorm van bloedkanker.

Naast hem zit Stan uit Schaijk. In het dagelijks leven werkt hij als psycholoog. Samen vormen ze het progressive house-duo Don't Listen. Hij is de afgelopen maanden veel meer dan alleen een muzikale partner voor Jos geworden.

Dat is misschien wel de kern van dit verhaal. Niet de ziekte. Dit verhaal gaat niet over de dj met leukemie. Maar het verhaal zit in de vriend-

Vanaf dag één zei hij al: ik ga hier doorheen komen

– Stan Vogels

schap. In de passie voor muziek. In een gezamenlijke droom. Jos knikt instemmend. Stan glimlacht.

Hun samenwerking begon jaren terug. Via hun vriendinnen leerden ze elkaar kennen. Jos draaide al sinds zijn vijftiende op feestjes. Eerst als dj, later groeide de wens om zelf muziek te produceren. „We kregen een rondleiding door het nieuwe huis”, vertelt Jos. „Boven had Stan een kleine studio. Toen dacht ik alleen maar: dit wil ik ook.”

Niet veel later vroeg hij Stan of hij samen met hem muziek wilde leren produceren. „Ik dacht: als ik dit ga doen, wil ik het écht leren”, zegt Jos. „Niet alleen achter een laptop. Ik wil les krijgen, feedback krijgen, het samen doen.”

Zoeken naar lichtpuntje

Samen begonnen ze aan een produceropleiding in Hilversum. „We reden anderhalf jaar lang meerdere avonden per week samen naar Hilversum”, vertelt hij. „Dan vallen alle maskers af en leer je iemand écht kennen.”

Hun muzikale smaak bleek vrijwel identiek: progressive house. Muziek die je moet voelen en die een verhaal vertelt. „Wij krijgen energie van me-

lodieën”, zegt Jos. „Van die opbouw. Dat *uplifting* gevoel.”

Dat hoor je misschien nog wel het duidelijkst in hun nieuwste track *Run into the Light*. Voor de zang werkten Jos en Stan samen met de Amerikaanse Jordan Grace, bekend van onder meer de Martin Garrix-track *Oxygen*.

Voor Jos kreeg die titel van hun track de afgelopen maanden een onverwacht letterlijke betekenis. „Ik heb een hele donkere tijd gehad”, zegt hij. „En uiteindelijk zoek je toch weer een lichtpuntje.” Het nummer gaat niet letterlijk over kanker. Juist niet. „Mensen mogen er hun eigen verhaal in leggen.”

Wie langer naar Jos en Stan luistert, merkt dat ze af en toe zoeken naar woorden voor iets wat zich moeilijk laat vangen. Voor het gevoel dat muziek soms losmaakt. Ze noemen het moment waarop een dj als Tiësto een festival volledig in zijn greep krijgt. „Dan gebeurt er iets magisch”, zegt Stan. „Dat kun je niet uitleggen.”

Dát is wat het house-duo met hun muziek wil overbrengen. Zo vinden ze hun samenwerking geen toeval. Ook geen lot. Meer een diep vertrouwen dat soms iets op je pad komt,

omdat je het samen moet doen. Stan: „Soms voelt het alsof er iemand aan de touwtjes trekt dat wij dit samen móeten doen.”

Terug naar 2 januari 2026, toen alles veranderde. Jos bleef zich na een operatie in december beroerd voelen. Zijn hele lichaam deed pijn. Eerst dacht hij dat het kwam doordat hij lang had stilgezeten tijdens zijn herstel. Ook de huisarts had geen duidelijke verklaring. Pas toen hij op de vloer crepeerde van de pijn, werd bloed geprikt en ging alles plots razendsnel.

Leven van Jos stond plotseling stil

Een dag later lag hij in het Radboudumc in Nijmegen en hoorde hij diezelfde dag de woorden die niemand op zijn 28ste verwacht: bloedkanker. Wat volgde: chemotherapie, immunotherapie, bestralingen en in juni een stamceltransplantatie.

Jos zijn leven stond volledig stil. Zijn droom niet. „Dit gaat níet mijn dood worden”, dacht hij direct na de diagnose. Stan weet nog precies waar hij was toen hij het hoorde. „In Marbella. Ik zat met mijn vriendin Merlijn en schoonouders op het strand te eten. Die dag vergeet ik nooit meer.”

STAAT NOG FIER OVEREIND

Stan krijgt tranen in zijn ogen als hij terugdenkt. „Ik wist gewoon niet wat ik moest denken.” Toch was er vanaf het begin iets wat hem opviel. De houding van Jos. „Vanaf dag één zei hij al: ik ga hier doorheen komen.”

Jos haalt zijn schouders op. „De ziekte hoeft niet het einde te zijn.” Dat optimisme hield hij niet voor zichzelf. Al na een paar weken besloot hij zijn verhaal te delen op Instagram.

Niet om de aandacht. Integendeel. „Ik maakte die eerste video eigenlijk voor mezelf, om te verwerken wat er gebeurd was.” Maar er veranderde iets. „Ik dacht: misschien kan ik anderen inspireren door mijn verhaal te delen en haal ik er zelf ook kracht uit”, vertelt Jos. „Ik vond het wel spannend, want je stelt jezelf ontzettend kwetsbaar op.”

Zijn eerste video ging viral. Duizenden reacties volgden. Van bekende Nederlanders als Najib Amhali, Patty Brard en Miss Montreal. Maar vooral van mensen die zelf ziek waren, een dierbare hadden verloren of simpelweg lieten weten dat ze meeleefden.

En de volgers bleven terugkeren naar zijn pagina. Niet voor sensatie, maar voor hoop. Voor iemand die midden in een loodzwaar traject bleef zeggen dat er nog een toekomst was.

▲ **Dj-duo Don't Listen, met Jos van Sleeuwen (links) en Stan Vogels.**

FOTO BOEKCULT

▲ **Inzet rechts: Stan Vogels en Jos van Sleeuwen (rechts) zijn steeds samen muziek blijven maken.**

FOTO JEROEN APPELS/VAN ASSENDELFT FOTOGRAFIE

Alle plannen die ik vóór mijn ziekte had, zijn er nog steeds

– Jos van Sleeuwen

Terwijl de behandelingen elkaar opvolgden, bleef één ding overeind: muziek maken. Niet als ontsnapping, maar als houvast. Jos: „Je kunt de hele dag blijven huilen. Daar los je ook niks mee op.”

Alleen of toch samen?

Optredens werden ineens onzeker, omdat Jos niet wist hoe hij zich zou voelen. Dat gold ook voor een optreden op Meadow Festival, waar de dj's op de mainstage zouden draaien. Lange tijd leek het erop dat Stan alleen achter de draaitafels zou staan.

„Ik had me daar eigenlijk al op ingesteld”, vertelt hij. „Jos lag in het ziekenhuis en de artsen hadden gezegd dat het waarschijnlijk niet zou gaan.”

De spanning bouwde zich op bij Stan, want solo optreden als deel van een duo klopte niet voor hem. Tot de ochtend van het festival.

„Jos belde ineens”, vertelt Stan lachend, „hij zei: ‘Ik kan vanavond mee’.” Alle spanning viel in één klap weg. „Ik wist echt niet waar ik het moest zoeken”, zegt Stan. „Vanaf dat telefoontje kon ik alleen nog maar genieten.”

Voor Jos voelde dat optreden als

veel meer dan een avond muziek maken. „Ik had me er maanden op voorbereid. Dat ik uiteindelijk toch naast Stan kon staan...dat betekende alles.” Stan knikt. „Met z'n tweeën is het gewoon tien keer leuker.”

Voorzichtigheid blijft voorlopig noodzakelijk voor Jos. Zijn immuunsysteem herstelt langzaam en de nieuwe donorcellen moeten gaan landen in zijn lijf. Daarom vermijdt hij grote groepen, ook voor hun optreden op 29 augustus op BoeCult in Boekel. „Zolang mensen afstand houden, mag het van mijn arts.”

Juist in deze lastige tijd kwam Stichting No Guts No Glory op hun pad. De stichting vervult muzikale wensen van mensen met kanker en hun naasten. Voor Jos begon dat met één wens: hun nieuwe progressieve house-plaat afmaken.

Hij schreef de songtekst tijdens zijn ziekenhuisopname. Daarin verwerkte hij wat er door hem heen ging. Niet letterlijk over leukemie, maar over de weg van donker naar licht.

„Ze zeiden meteen: dit is echt een professionele track.” De stichting helpt ze nu bij de volgende stap: het vinden van de juiste vocalist én zo-

dra het af is het nummer de wereld in slingeren met hun connecties. „Ze steken er niet zoveel tijd en energie in als ze niet zouden denken dat hier echt kwaliteit in zit”, gelooft Stan.

Hun toekomstdromen zijn ondertussen niet veranderd: ooit op de grote podia staan in binnen- én buitenland: 7th Sunday, Tomorrowland, Ultra Miami. Maar opvallend genoeg hebben ze het nauwelijks over succes. Of geld.

Het verhaal in de muziek voelen

„Voor het geld zouden we het nooit doen”, zegt Jos. Waar het wel om gaat? „Dat mensen voelen wat wij voelen.” Stan knikt. „We willen helemaal niet dat ze naar óns kijken; we willen dat ze het verhaal in onze muziek voelen.”

„Als we daar ooit zouden mogen staan, betekent dat eigenlijk dat de rest ook goed is gekomen”, zegt Stan, doelend op de gezondheid van Jos.

Jos glimlacht. „Alle plannen die ik vóór mijn ziekte had, zijn er nog steeds.” Huisje, boompje, beestje met zijn vriendin Aniek. En muziek maken. „Alles is nog mogelijk.”